

Ramon Casas,
"Plein air"

DIARI D'UNA ESCRIPTORA

16 de febrer de 2009

L'Emília era una dona molt especial. Des de petita li encantava estar sola i observar la realitat. No s'avorria ni un moment.

A la seva època, a començaments del segle XX, les dones no solien fer gaires coses soles, com per exemple viatjar. Però ella es va rebel·lar contra la seva família i els va dir:

"Si un home pot, jo també, així que me'n vaig a París tota sola".

DIARI D'UNA ESCRIPTORA

Tan bon punt va arribar a París, l'Emília va visitar el Moulin Rouge, un local d'espectacles, on va veure una cosa que al seu país no es veia: ballarines ensenyant les calces.

I a la casa d'un escriptor que ella admirava molt, i que es deia Balzac, va deixar volar la seva imaginació pensant que a l'àtic vivia un home que construïa violins amb escames seques de peixos recollits al Sena.

Com que a la seva ciutat una dona sola no podia asseure's en un bar, l'Emília se'n va anar al bar d'un parc i es va asseure. Se sentia d'allò més feliç i lliure.

En veure que havia marxat la parella que era a la taula del costat va pensar en el diàleg que havien tingut i que s'havia dedicat a escoltar i anotar.

Ell li deia a ella que havia estat a Rússia i que mai no havia vist tanta diferència entre la riquesa i la pobresa.

-Mentre uns es moren de gana, els tsars regalen als seus fills llibres amb lletres incrustades de safirs.

I ella li deia:

-Quina ximpleria! Si precisament als llibres el més important són les paraules i les paraules són ja per si mateixes pedres precioses.

Estava tan absorta en els seus pensaments que queia la tarda i l'Emília no trobava el moment de tornar a l'hotel.

Llavors, es va fixar en l'home que era a la porta del parc i va pensar:

"A qui deu esperar? A una noia d'aquestes que ensenyen les calces al Moulin Rouge? Al seu fill que torna d'Amèrica i ha conegut un indi que fuma amb pipa? A un amic poeta que li recitarà un nou poema? Que podria fer així: La tarda cau però la nit neix...

Però no. L'Emília es va imaginar que aquell home era el qui construïa violins amb escames seques de peixos i estava enamorat en secret de la noia del Moulin Rouge, però que aquesta ni el mirava perquè era pobre, i per aquesta raó anava a seure a la taula del costat per vendre la patent del violí al tsar de Rússia i començar una nova vida a Sant Petersburg...

Mentre pensava tot això de sobte va sentir la veu d'un altre home, era el cambrer, que li deia:

-“Madame”, ara ja tanquem, torni vostè demà si vol...

I l'Emília va escurar la seva beguda i va exclamar:

-Que feliç sóc! Que bella és la llibertat! Que bonic és inventar-se històries!

Sense adonar-se que s'estava convertint en escriptora.